

בא סימן פרק ששי נדה

עַד שֶׁתִּבְלָבֵל. לשון גדול שער הוא כדאמר זריש נזיר (דף ג). הריני מכלכל הרי זה נזיר וקאמר בגמרא ^(א) מאי משמע דלכלול לישנא דגדול שער הוא ^(ב) דתניא אמר רבי יהודה סיד כדי לסוד לכלול קטן ואמר גדעה וצת גדעה: **הַלֵּבָה** בדברי בולין ^(א) ההמיר. צפ' מי שמת (צ"ב דף קנ). אמר ר"ג אמר שמואל צדקין לחליה ולמיאויין לפסוקי מדברי יהודה דאמר עד שרצה השחור על הלצן והתס פסק ככולו דאמר התס ר"ג אמר שמואל וה"ג קאמר הלכה כדברי בולין להמיר הלכך אינה חולצת עד שמציא שער גדול שצכולן ועד שיהו צ' שערות במקום אחד כרצ אשי ואס יק לה דדיס גדולים כשאר נשים אינה ריכה לצדוק התמתן ולא תמאן משהציה שמי שערות קטנות ואפי' אחת צגצה ואחת צין קשרי אלצעמיה ור"ת כצז צספר הישר דמשהגיעה לכלל שנותיה לא תמאן בזמן הזה דאע"ג דהיכא דלא צעל פסקינן צפ' יואל דופן (לעיל דף מו). דלא חיישינן שמא נשרו אין אנו בקיאין לצדוק בכל גופה שלא יהו לה שערות דאפי' אחת צגצה ואחת צכריסה וצקשרי אלצעמיה מלצטרפס או גומות גרידא:

תוס' הרא"ש

עד שתכלכל. לשון גדול שער כדאמרין בירש נזיר הריני מכלכל הרי זה נזיר. ובשבת פרק המוציא תנן ר' יהודה אומר כדי לסוד כלכלו ואמרין בגמרא צדצא וצת צדצא: כדברי כולם להמיר. משום דמסתפק לן תמאן הילכתא מחמירי לפסוק צכריסה כדלעיל פרק יוצא דופן גבי חצו צורות וגבי סימני בגרות הילכך בשתי שערות קטנות לא תמאן ואינה חולצת עד שיהו גדולות כשיעור הגדול שצכולן וכן נמי אחת בגבה ואחת בקשרי אלצעמיה לא תמאן ואינה חולצת עד שיהו הב' שערות במקום אחד כרב אשי ואם יש לה דין גדולים אין צריך לבדוק התחתון כדרכן דריש פירקין דאי אפשר לבוא העליון עד שיבוא התחתון: דאפי' הרי ופלגא מגופיה חזיתה. ותימה ומונא ליה לרבא דשלשה גריסין במקום אחד חיישי רבנן דלמא בגי מקומות דוקא ואפי' מצאתן ביזס אחד ולר' חנינא בן אנטיגנוס דוקא מצאתו בגי חלוקין או בחלוק אחד שמצאתו בגי ימים אבל במקום אחד אפי' רבנן לא חיישי דכיון דבמקום אחד נמצא אמרין דבפעם אחת יצא מגופה. וי"ל דמשמע ליה דרבנן לא מפלגי מדתנן הרוואה כתם משמשתא משום זוב משמע דאפי' כתם אחד חיישינן:

(א) וצ"ל חושפת

מן הסערה. כלומר משער הראש אני משיבך תשובה הרבה נימין בראתי צאלס וכו': ^(א) על הקף. גובה שעל האצר למטה מן הכרס: אפילו אחס על הקף נו'. אע"ג דאינו במקום אחד: **אחת בגבה**. תחת אותו מקום: צין קשרי אלצעמיה. ואינה מציאה שער עד שתגדיל: **שסכלכל**. לא שמעתי מהו ונראה צעני שצצרו צמס' שצת (עמ): כדי ^(א) לסוך לכלול ואמרין (שס פ): מאי לכלול גדעה וצת גדעה ה"ג עד שיהו שס שערות הרצה שיהא לרזוף ומלובש צשער. ואני מלאתי עד שתכלכל צביית שער גדול כפוף ומצולצל ולא ישר צעני: איני יודע מהו. כלומר לא צכריס לני: **בתני' צ' שערות האמורות צפרה**. דקיימא לן צ' שערות שחורות פסולות צה בגמרא דאין מעמידין (ע"ז דף כד). וצמסכת פרה (פ"ב מ"ה): ומעט שערות שמיס: דק"ל צת"כ' מיעוט שערות שמיס: והאמורות כלל מקום. צמניוק וצמניוקת: לקרוץ. לחח מעט ^(א):

אויב מן הסערה ויאמר ^(א) אליו שוטה שבועולם הרבה נימין בראתי בראשו של אדם ולכלל נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא יהיו שתיס יונקות מגומא אחת שאלמלא שתיס יונקות מגומא אחת מכחיש מאור עיניו של אדם גומא בגומא לא נתחלף לי אויב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא הא ברישא אמר רב יהודה אמר שמואל אשתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף ואחת על הביצים ^(א) תניא נמי הכי שתי שערות שאמרו אפילו אחת בגבה ואחת בכריסה אחת ע"ג קשרי אלצעמיה של יד ואחת ע"ג קשרי אלצעמיה של רגל דברי ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום רבי שמעון ורבנן אמר רב ^(א) הסדא צעד שיהו ב' שערות במקום אחד ת"ר ^(א) עד מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר עד שירכה השחור רבי יוסי אומר עד שתקיף העמרה בן שלקות אומר עד שתכלכל ואמר רבי שמעון מצאני חנינא בן חכינאי בצידן ואמר כשאתה מגיע אצל ר"ע אמור לו עד מתי הבת ממאנת אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות אמור לו והלא בן שלקות העיד במעמד כולכם ביבנה עד שתכלכל ולא אמרתם לו דבר כשבאתי אצל רבי עקיבא אמר לי כלכול זה איני יודע מהו בן שלקות איני מכיר עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' שערות: **בתני' ישתי שערות האמורות בפרה ובנגעים והאמורות בכל מקום כדי לכוף ראשן לעיקרן דברי רבי ישמעאל ר"א אומר כדי לקרוץ בציפורן ר' עקיבא אומר כדי שיהו ניטלות בווג' ^(א) אמר רב הסדא אמר מר עוקבא יהלכה כדברי בולין להמיר: **בתני' יהרוואה כתם הרי זו מוקלקת וחוששת משום זוב דברי רבי מאיר וחכ"א אין בכתמים משום זוב: ^(א) אמר ר' חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס היא דתניא ר"ח בן אנטיגנוס אומר כתמים אין בהן משום זוב ופעמים שהכתמים מביאין לידי זיבה ויצד לבשה ג' חלוקות הברוקות ליה ושראתה ב' ימים וחלוק אחד הן הן הכתמים המביאין לידי זיבה השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה קחזיא חיישינן ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא מהו דתימא כל כי האי גוונא מביאה קרבן וגאכל קא משמע לן אמר רבא בהא זכנהו ר' חנינא בן אנטיגנוס דרבנן מאי שנא פחות מוג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן דאמר' בתרי יומי חזיתה שלשה גריסין במקום אחד נמי נימא תרתי ופלגא מגופה חזיתה ואידך אגב וזהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן ור"ח בן אנטיגנוס ג' גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן הא בג' מקומות חיישינן הא אמרת בג' חלוקות אין בג' מקומות לא לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי בג' חלוקות אין בג' מקומות לא אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא דחזאי ג' גריסין במקום אחד דאמרין תרי ופלגא מגופה חזיתה ואידך אגב וזהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן ת"ר יהרוואה כתם אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין שהן כגריס ועוד חוששת ואם לאו אינה חוששת ר' יהודה בן אגרא אומר משום רבי יוסי אחת זו ואחת זו חוששת אמר****

(א) וע"ז צ"ב טו. (ב) צ"ק ע. צ"ב נו: פתחין ל: (ג) [מספתא פ"י הי"ד ע"ש]. (ד) [עירובין פג. וצ"ל]. (ה) [צ"ל אחר ד"ה אפילו]. (ו) [צ"ל לסוד]. (ז) [מריע דנגעים פרק בן, (ח) צ"ל: לחח שיעור מעט מלכות ראשן לעיקרן, (ט) [רש"ל מ"ז וה"ג לפי ס"א שיהו ניטלות בווג וזהו שיעורא וע' צמ"ל פ"ב מהל' אצות הל"ו]. (י) [שם דף ג]. (יא) [צ"ל דמען].

הגהות הב"ח

(א) גב' אמר רב אשי עד שיהו צ' שערות: (ב) רש"י ד"ה ורבי מניח וד"ה תרי הדיא: (ג) תוס' ד"ה שלג גריסין נמי נימא תמרי וכו' כמ"י יומי חזיתה דכיון דבריאתה מעט פחות:

מוסף רש"י

בגבה. צין קשרי אלצעמיה (סנהדרין ל' ובע"ז ב"ס ע). בכריסה. צמות מקום (רשב"ם ב"ב ו).

שיהו ניטלוס צווג. שיעורא רצה דכולהו: **גב' להמיר**. משנקלצות צצפורן לא ממאנת שמא גדולה היא ולענין חליה עד דאיכא שיעורא רצה דכולהו: **בתני' הרי זו מוקלקת**. אינה יודעת תחת נדוה לידע ממי יחחילו י"א יוס צצין נדה לנדה דהא לא ידעה אימת חזאי: **וחושש משום זוב**. אס עצרו עליה ג' ימי זיבה משלצה חלוק זה ומלכה עליו כחס גדול שיעור ג' גריסין ועוד מספקינן להו דילמא כל חדא וחדא צחד יומא חזיא אע"ג דבמקום אחד נמצאו: **גב' ג' חלוקות הברוקות לה**. ולצפתן צשלשת ימי זיבה אחד ליוס: או שראסה צ' ימים. ראייה ממש מגופה צמון י"א יוס וצשלישי לצצה חלוק הברוק לה ומלאתה עליו כחס: מהו דתימא כל כי האי גוונא וכו'. להכי נקט צ' ימים וחלוק אחד לאשמועינן דהשתא נמי חששא צעלמא היא ומציאה קרבן ואינו נאכל דשמא לאו מגופה הואי הך כחס שלישי ומליקת חולין צלה דאי לא לאשמועינן הוה אמינא הרי רגלים לצברי דודאי זצה היא: וצנהו. תשובה ניצחת השיבן: **אגב וזהמא**. דנדות אשתי מאכולת ונתמעכה שס: ורבי חנינא נו'. לצצה פרכינן דאמר לצרי חנינא שלשה גריסין במקום אחד ^(א): תרי ופלגא נו'. אלמא לא פליג רבי חנינא אלא במקום אחד אצל צשלשה מקומות מודה והא קתני רבי חנינא לעיל לצצה ג' חלוקות נו' אצל צחלוק אחד צג' מקומות לא: **שהן כגריס ועוד**. כלומר שלשה גריסין גסין דאיכא צכל חד וחד כגריס ועוד דהכי הוי שיעור כחס לקמן צפרק הרוואה כתם (דף קד. נ). **אחס זו ואחס זו**. אפילו צצתי גריסין חוששין שמא ראטה אותן צצתי צין השמשות או אחת היום ואחת צין השמשות של מחר וראיית צין השמשות עולה לפני ימים שמקלצת מן היום ומקלצת מן הלילה ויש כאן שלשה רצופין:

א"ר

מסורת הש"ס

א) נרטוט ב: שנת לה.;
ב) ושנת לה.;
ג) וזני היטב חוס' בימ' נד. ד' דיה מכלל ותלמדה טרטה דכיוון ותוס' חולין קט. ד'יה נחלין.
ד) עין ש"ה ומרה"מ,

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ומה אילו וכו' ומלמדה טרטה דכיוון שפסק פסק והכא בלא נזקה:

גיליון הש"ס

רש"י ד"ה בין השפשות דר"י וכו' ושעורו חצי מיל. וכן נקט ש"י נהמות דף ז ע"כ ד"ה והלא הכסים וקשה לי הא בשנת אמת דלר"י כה"ש מתי ממנה או ר' רביע מיל ו"ע:

תוס' הרא"ש

אבל בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי לא חייש ור"ת דילמא בדקה בדר' יוסי ולא בדקה בדר' יהודה לא חייש ויבין השפשות דר' יהודה יטמא הוא. ור"ל דבבא ר' יהודה בן (גמרא) [אגרא] מודה דמותרת כיון שבדקה בדר' יוסי: ויט' אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תתא בחזקת טמאה. ותימה הא בפרק תינות ר' יוסי אומר דהיא בחזקת טהרה וי"ל דהתם מיירי שבדקה כיוס ואשון או נדה ומציאה טהור (והיה) [והאכן] בדלא בדקה אי"נ האב מיירי שבדקה שחית' של שבועי ומציאתה (טהורה) [טמא]:

מכלל דר' יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' ולא [בדקה] בדר' יהודא חיישה השתא היה מצי' למיפוך הא משמיה דר' יוסי קאמר. ותימה אימא מכלל דר' יהודה בן אגרא סבר בדר' יהודה בן אגרא חוששת ובדיחא דלעיל דקאמר ר' יהודה בן אגרא חוששת בבדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי ורבינא מאיר תריץ ודאי ולא משני וכתי משום דמתרין זו לא היה משני מדי דלעולם צ"ל דפליגא תנא דבריתא דלעיל אנתא דברייחא דהכא סבר ר' יבין השפשות דר' יוסי מיישן שייך בדר' יהודה הילכן צריכה לבדוק בשניהם ולר' יהודה בן אגרא שליט' בין השפשות דר' יבין השפשות לא לא היה השמשו דר' יוסי וא"כ מאי קאמר לעיל נרואן דבר' ר' יהודה בן אגרא לחכמים דהיונו ר' יהודה בשלא בדקה בתרווייהו הא בדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי אין נרואן דבריו ודבריו לחכמים אבל אליבא דר' יוסי נרואן דבריו ולפי תנא דברית' דהכא אף לר' יוסי אין נרואן דבריו אליבא דר' יהודה דס"ל לר' דבהש"מ דר' יוסי מיישן שייך בדר' יהודה ליכא למיחש למידי: [פנאן שייך לעיב] **עצמה** וקדשים למפרע. פירש"י עצמה לטהרות. ותימה כיון דתנא מטמאה לטהרות כ"ש לקדשים וי"ל דתנא קדשים לגייו דעצמה היינו לטהרות חולין שעשועי על טהרות תרומה או על טהרת הקדוש אי"נ תנא קדשים לרבנות ורשב"א דאמר אף קדשים אינה מטמאה.

א"ר נרואן כו'. כולה מפרש לה: **הא צמאי עסקין.** פלוגמא דרבנן ורבי יהודה בן אגרא: **כשדקה עלמה.** כל שני בין השמשות: **ולא בדקה חלוקה.** בשני ימים אלא בג' ומלאה צ' גריסין ולפי שלא בדקה חלוקה עד הנה לא ידעה מאימת הן צאין לפיכך יש לחוש שמא בשני בין השמשות ראתה או

אחת ציוס ראשון ואחת בין השמשות של ממחר דהוו להו ג' ראיות: בין השמשות **דרבי יהודה**, בצממה מדליקין **הכסוף** העליון ולא הכסוף התחתון * ושיעורו חצי מיל ולר' יוסי כהרף עין ובסוף היום הוא זה נכנס וזה יוצא: **והא בדקה צבין השמשות דרבי יהודה.** הלכך לא ראתה אחת מהן בין השמשות שמעלה לחומר צ' **ימים: ספקא הוא.** דחיישינן שמא לאחד סילוק ידיה צבין השמשות דרבי יוסי חוזר והוא עולה לשני ימים והוו להו שלשה ימים רלופים ולרבנן לילה הוא ואפילו חוזר לא הוו להו שלשה ראיות: **אינמלי ידיה צענייה.** צאומי מקוס: **כל בין השמשות.** דרבי יהודה: **יפה אסם אומרים.** לרבנן דלא חיישי כיון דכל בין השמשות דר' יהודה לא חוזר: **אימור עס סילוק ידיה לאתס.** דהא לא צבין השמשות דרבי יהודה ארון הוא: **נרואן דרבי רבי יהודה.** דחייש: **בשלא נדקה.** ומדקאמר רבי כהא ס"ל כרבי יהודה אזל כשדקה לא ס"ל כוותיה מכלל דרבי יהודה בן אגרא אפילו נדקה נמי חייש ומאי לא נדקה אי נימא ה"ק רבי רואה אני את דרבי ר' יהודה בשלא נדקה דרבי יוסי ואע"ג ד**נדקה בדר'** יהודה לריכא לספוקי צבין השמשות דרבי יוסי אבל איני רואה את דרבי כשדקה צנייהס: **מכלל דרבי יהודה אפילו נדקה בטרוייהו חייט.** הא דרצי בין השמשות לא חוזר ואין לך לחלוק ראייה אחת לשמים: **אלא פשיטא דלא נדקה לא.** כהא ולא כהא דחוששת שמא ראתה צבין השמשות דר' יהודה: **אצל נדקה בדר' יהודה.** אין אני רואה את דרבי לחוש לזיבה: **אלמא** קסבר רבי בין השמשות דרבי יוסי לילה הוא והראייה שנה אינה עולה לשמים: **אי נימא כשדקה דרבי יהודה ולא דרבי יוסי.** וקאמר רבי צו איני רואה את דבריהס דלא חיישינן אבל לא נדקה לא צו ולא צו איני רואה את דבריהס דאנא כנירח לי דחיישא: **מכלל דרבנן אע"ג דלא נדקה לא כהא ולא כהא לא חיישא והא לא נדקה.** ויש לחוש לראיית בין השמשות המתחלקת לשמים: **אלא פשיטא.** דנרואין דרבי חכמים כשדקה

אב"ל בדקה בדרבי יהודה כו'. וא"ת ללמא אזל נדקה דרבי יוסי ולא נדקה בדר' יהודה לא חיישינן צבין השמשות דר' יהודה ימנא הוא וי"ל דכהא ר' יהודה בן אגרא מודה דלא חיישינן כיון דנדקה בדר' יוסי:

בא סימן פרק ששי נדה

נג.

אב"ל בדקה בדרבי יהודה כו'. וא"ת ללמא אזל נדקה דרבי יוסי ולא נדקה בדר' יהודה לא חיישינן צבין השמשות דר' יהודה ימנא הוא וי"ל דכהא ר' יהודה בן אגרא מודה דלא חיישינן כיון דנדקה בדר' יוסי:

שארף חכמים לא נחלקו כו'. כזמנה דוכתינן משני כי הכא אזל צפרק הזהב (ב"מ דף נז.) גצי חומש ומעשר וצפרק כל הצפר (חולין דף קט.) גצי אפשר לסומטו לא משני הכי משום שיכול ליישב צענין אחר כהגהה מועטא): **ולמא אי"ו נדה שא"ה הפרישה כו'.** וא"ת דכפ"כ (דף קסח:) לקמן א"ר יוסי גופיה היא צחוקתה וי"ל דהתם מיירי כשדקה יוס צ' או יוס ג' ומלאמה טהורה (א) לטהרות וקדשים שמתמאה בספקה והכא דללא נדקה א"י הכא מיירי כשדקה שחרית של שבועי ומלאמה טמא:

ז' מבבב"ל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יהודה **ולא** בדקה בדרבי יוסי אינה חוששת. השתא הוה מלי למיפוך הא משמיה דרבי יוסי קאמר וא"ת ואימא מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר כשדקה בדר' יוסי גרידא אינה חוששת ורבי סבר חוששת כיון דלא נדקה בדרבי יהודה צבין השמשות דרבי יוסי מיישן שייך בדר' יהודה כדאמר בדר' יהודה בן אגרא סבר בדרבי יוסי אינה חוששת ר' יהודה לא הוה ריץ למימר תרי תנאי ואליצא דר' יהודה בן אגרא וי"ל דומיא דכרייתא דלעיל דמיירי רבי יהודה בן אגרא כשדקה בדרבי יהודה ולא נדקה בדרבי יוסי: **עגמנה**

חיישינן הא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי אבל בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי חיישינן אלמא בין השמשות דרבי יוסי לריבי ספקא הוי קשיא דרבי אררבי ה"ק נרואין דרבי יהודה בן אגרא לרבנן דלא בדקה כלל לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי שארף חכמים לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי אבל היכא דלא בדקה כלל מודו ליה ורמיניהו הרואה כהם לראיה מרובה חוששת לראיה מועמת אינה חוששת זו דרבי רבי יהודה בן אגרא שאמר משום רבי יוסי א"ר אני שמעתי ממנו שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הוה אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה ונרואין דבריו כשבדקה מאי בדקה אילימא דבדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אע"ג דלא בדקה לא בדר' יהודה ולא בדר' יוסי לא חיישא והא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דרבי יוסי לר' יהודה בן אגרא בלא רבי לא קשיא התם דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי הכא דבדקה נמי בדר' יהודה וברד' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי תנאי ואליבא דרבי יהודה בן אגרא האי תנא סבר שליט' בין השמשות דר' יהודה והדר

דקאמר רבי שנדקה בשניהס קאמר אזל כהא דרבי יהודה בן אגרא סבר דרבי יוסי אפילו נדקה בדר' יהודה יטמא הוא ור"ת דילמא בדקה בדר' יהודה לא חייש ויבין השפשות דר' יהודה יטמא הוא. ור"ל דבבא ר' יהודה בן אגרא חוששת ובדיחא דלעיל דקאמר ר' יהודה בן אגרא חוששת בבדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי ורבינא מאיר תריץ ודאי ולא משני וכתי משום דמתרין זו לא היה משני מדי דלעולם צ"ל דפליגא תנא דבריתא דלעיל אנתא דברייחא דהכא סבר ר' יבין השפשות דר' יוסי מיישן שייך בדר' יהודה הילכן צריכה לבדוק בשניהם ולר' יהודה בן אגרא שליט' בין השפשות דר' יבין השפשות לא לא היה השמשו דר' יוסי וא"כ מאי קאמר לעיל נרואן דבר' ר' יהודה בן אגרא לחכמים דהיונו ר' יהודה בשלא בדקה בתרווייהו הא בדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי אין נרואן דבריו ודבריו לחכמים אבל אליבא דר' יוסי נרואן דבריו ולפי תנא דברית' דהכא אף לר' יוסי אין נרואן דבריו אליבא דר' יהודה דס"ל לר' דבהש"מ דר' יוסי מיישן שייך בדר' יהודה ליכא למיחש למידי: [פנאן שייך לעיב] **עצמה** וקדשים למפרע. פירש"י עצמה לטהרות. ותימה כיון דתנא מטמאה לטהרות כ"ש לקדשים וי"ל דתנא קדשים לגייו דעצמה היינו לטהרות חולין שעשועי על טהרות תרומה או על טהרת הקדוש אי"נ תנא קדשים לרבנות ורשב"א דאמר אף קדשים אינה מטמאה.

עין משפט ונר מצוה

נג א ב מו פ יט מהל' אסורי ביאה הליג וע"ש:

תוס' הרא"ש (המשך)

ומיהו קשה דלישנא העצמה לא משמע טהרות וע"ק דלרשב"א דאמר בסמוך יומא אבל אם ראתה כהם כיום שלפני הראיה כהמה טמא למפרע ומקולקלת למניינה אלמא כהמה חמור מראייתה דבראיה ליכא קלקול למניינה למפרע כדאמר לעיל בפ"ק אי"פ שאמרו בטמאה מעת לעת אינה מונה אלא משעה שראתה. ומי' מציון למימר דבסמוך לא איירי אלא לטהרות וקדשים שמתמאה במגע לפני מציאת הכהם מעת לעת. ונראה לפרש דמתמאה עצמה היינו דמקולקלת למניינה משעת הכיבוס ור' שמעון אומר אף קדשים צנייגה בהם למפרע אין טמאין משעת הכיבוס אלא מעת לעת וכו"ש שאינה מקולקלת למניינה משעת הכיבוס אבל מעת לעת קודם מציאת הכהם מודו למניינה

כדאימא בסמוך. ותימה מ"מ מציון כהמה חמור מראייתה לר' שמעון דראיה אינה מקולקלת למניינה כלל וי"ל דלא קאמר שלא יהא כהמה חמור מראייתה כלל אלא לענין הזמן שלא נטמאת משעת כיוכוס אלא מעת לעת גרידא כמו בראייה אבל לענין קלקול מניינה מעת לעת מסתברא דברואיה אינה מקולקלת כיון דהשוא חוזר מגופה ראה ודעתו נהי דלענין נגע מטמינן מעת לעת לענין קלקול מניינה לא מתמרינן בה כולי האי. אבל כהם דלא ידעה מתי נפק מגופה מסתבר למימר דמקולקלת למניינה מעת לעת וכל סומאת כהם ספק הוא הילכך מעת לעת מחוקינן בה טומאה מספק; אמר רב נחמן איפוך. פירש"י נרואין דרבי מדבריו אי"נ שהוא מעוררה ואני מתקנה והמהמרי עדין: **שחזא** מתקן הכהותיה לדידי ויבה. פירש"י שאינה ובה (מה ר') [מידי] לר' שמעון כמו לר' שהיא ובה בשמיני לבתמה ולר' שמעון אינה ובה עד יום שמיני לראותה. ותימה דלר' שמעון נמי מקולקלת למניינה אם ראתה יום ח' לבתמה ואדרבה ר' שמעון מחמיר טפי שאפי' מעת לעת לבתמה היא מקולקלת. ועוד תימה גדול ימי נדות מיום הכהם וטובלת דע"כ לא קא"ר אלא חולה כהמה בראייתה שלא נטמאה מחמת הכהם למפרע אבל לתלות ראייתה בכמהה ולעשות